

I

Atsinešęs iš koridoriaus juodą vilnonį palatą, vyras apsilvilkė jį ir susimąstęs ėmė segiotis sagas. Apsivyniojo kaklą vilnoniu šalikiu ir tik tada ištraukė iš rašomojo stalo stalčiaus du užklijuotus aukso spalvos vokus. Minutę spoksojo į juos kažką galvodamas, paskui ryžtingai įsikišo į vidinę palto kišenę. Nužvelgė nedidelį savo darbo kabinetą, kuriame praleido ne vienus metus, ir žengė į gatvę.

Lauke siautėjo žiema. Šiaurys negailestingai gnaibė skruostus, taršė plaukus, kaip pasiuotęs šuo kibo į palto skvernus. Gūždamasis nuo vėjo vyras pasiekė savo automobilį, vargais negalais atplėšė prišalusias dureles. Atrodė, ir gamta, ir automobilis priešinasi jo sumanymui, lemiamam žingsniui, kurį žengti ir taip buvo nelengva.

Vyras delnais pasitrynė liepsnojančius skruostus. Artėjo Kalėdos. Vieniems tai bus šventė, o jam, jei pagaliau padarys, ką sumanęs, akmuo nukris nuo širdies. Du stabtelėjimai, du trumpi stabtelėjimai – ir gyvenimas pagaliau vėl galės tekėti įprasta vaga.

Vyras įjungė dešinį posūkio signalą, ir automobilis pajudėjo.

Už keturių kvartalų vyras sustojo šalikelėje. Išlipo iš mašinos. Vėjas bloškė į veidą šaltą sniegą. Viskas, ką dabar reikėjo padaryti, tai pasiekti pašto dėžutę.

Vyras perbėgo į kitą gatvės pusę. Nuo pašto dėžutės jį skyrė penki aplediję laipteliai. Vyras viena ranka įsikibo į turėklą, kita

ranka ištraukė iš kišenės vieną auksinį voką ir įmetė į pašto dėžutę, pažymėtą penktu numeriu.

– Linksmų švenčių, – sumurmėjo nueidamas.

Antra stotelė buvo gerokai toliau. Kad neįsirėžtų į kokį kitą automobilį, vyrui teko manevruoti slidžiomis Bostono gatvėmis, nes kelias priminė čiuožyklą. Mašinos vilkosi vėžlio greičiu. Vyras sugniaužė vairą taip, kad net krumpliai pabalė. Ir kodėl tenka gaišti būtent dabar, kai jis apsisprendė? Vyras troško užbaigti viską dabar pat. Todėl pasiekęs antrą tikslą iššoko iš mašinos kaip pabaidytas elnias ir pro stiklines duris įlėkė į prašmatnų daugiabutį pastatą.

Vestibiulyje buvo šilta. Gelsva lempų šviesa krito ant baltų marmurinių grindų, skambėjo tyli kalėdinė daina „Christmas is coming...“ Laimei, vestibulyje nebuvo jokio žmogaus. Dairydamasis kaip vagis, vyras ištraukė iš kišenės rašiklį ir antrą auksinį voką, užrašė ant jo buto numerį, padėjo voką ant budėtojo staliuko ir kaip kulka šovė laukan.

– Dieve, atleisk man! – iškošė pro sukąstus dantis.

II

Delija ir vėl vėlavo į darbą. Bėgdama laiptais žemyn, ji skubiai segiojosi paltą, užsimaukšlino baltą vilnonę kepurę. Išpuolusi į lauką norėjo išimti korespondenciją iš pašto dėžutės, bet išgirdo skambant savo mobilųjį.

– Ai, paimsiu vėliau, – pasakė pati sau ir įmetė raktus į beformį juodos spalvos krepšį. – Nejaugi niekas negali paberti druskos? – ėmė piktintis lipdama slidžiais laiptukais.

Telefonas vis dar plyšavo kažkur krepšio dugne po popieriais ir kitais daiktais, kurių pilna kiekvienos moters rankinėje. Delija buvo tikra, kad jeigu ji vieną dieną netektų stogo virš galvos, savo krepšyje rastų viską, ko tik gali prireikti, – nuo drėgnų servetėlių ir dantų šepetuko iki atsarginės palaidinės nenumatytiems atvejams. Jai, nuolat vėluojančiai, dažnokai tekdavo tenkintis sumuštiniumi iš pakeinės kiosko. O kai skubi, žiūrėk, tuoj apsitaškai tai pomidorų padažu, tai majonezu. Todėl, kad netektų raudonuoti bendraujant su klientais, rankinėje ji visada nešiodavosi atsarginį drabužėlių komplektą.

Iki darbovietės buvo penkiolika minučių kelio pėsčiomis. Delija sparčiai pėdino gatve, apgraibomis ieškodama krepšyje telefono.

„Eureka!“ – sušuko mintyse, užčiuopusi jį pirštais.

Ekране švietė šviesiaplaukės draugės nuotrauka. Delija šyp-
telėjo.

– Maldauju, pasakyk, kad jau važiuoji pas mane! – išsyk prakalbo Nikolė.

– Keliauju į darbą, – pranešė Delija.

– Į darbą? Kodėl? Juk Kūčios!

– Todėl, kad šiandien aš dirbu.

Nicolė tik sunkiai atsiduso.

– Užtat pasiėmiau savaitę atostogų, – kiek pakankinusi draugę pasakė Delija.

– Tu, darboholikė, ilsėsis *visą* savaitę? Ar ištersi tiek ilgai? – nusišaipė Nicolė.

– Oi, oi, kaip šmaikštu, – atšovė Delija. – Pati žinai, kad man geriau dirbti, nei tūnoti namie ir įsmeigus akis į telefoną laukti Deivido skambučio, paskui klausytis jo pasakojimų apie dar vieną rastą negyvėlį.

– Liaukis! – nepiktai subarė ją Nicolė.

Delija stabtelėjo apsižvalgyti ir ištaikiusi progą perbėgo gatvę. Tada paspartino žingsnį.

Susigūžę nuo žvarbos praeiviai tekinomis lėkė į darbovietes sutvarkyti paskutinių reikalų arba paskutinę minutę dūmė išskoti kalėdinių dovanų, nes visus metus buvo paskendę rutinoje.

– Atleisk, – sukuždėjo Delija, spausdama telefoną prie ausies. – Nenoriu kvaršinti tau galvos savo rūpesčiais.

– Tavo rūpesčiai – mano rūpesčiai, – atsakė Nicolė. – Nagi, bent akimirkai atsipalaiduok. Suprantu, kad kartojuosi tūkstantąjį kartą, bet privalai nepamiršti, jog gyvenimas tęsiasi.

Delija nieko neatsakė.

Jos gyvenimas sustojo seniai, tą akimirką, kai kažkas tiesiai iš ligoninės pagrobė ką tik gimusį jos kūdikį. Delija kankinosi aštuoniolika valandų, kol sūnus išvydo pasaulį, ir staiga vaikelis prapuolė. Dingo. Išnyko. Tarsi jo nė nebūtų buvę. Vienintelė užuomina apie jį – tai nėščios Delijos nuotrauka, kurią prieš pat gimdymą padarė geriausia draugė Nicolė.

Delija nebeprisiminė skausmo, kurį ištvėrė per gimdymą, ir jos klyksmo aidas dingus vaikeliui jau senų seniausiai prašapo

kažkur už horizonto. Ji neprisiminė nei kūdikio kvapo, nei kokia švelni jo odelė, neprisiminė, ar jo galvytę dengė plaukučiai ir ar jis pravirko vos gimęs. Šitų dalykų ji neužfiksavo atmintyje. Buvo per daug pavargusi, išsikankinusi ir išsekusi. Prisiminė tik tiek, kad ligoninės marškiniai buvo kiaurai permirkę prakaitu, o gerklę perštėjo nuo riksmo.

Atminty nieko neliko, tik jos fantazijos, panašios į košmarą.

Ir tas košmaras tęsėsi jau vienuolika metų.

Tūkstančiai dienų nežinios, laukimo ir tikėjimo, kad sūnelis atsiras. Viltis, kad jis gyvas ir sveikas. Vėliau – maldos ir tikėjimas, kad žmogus, kuris jį iš jos atėmė, vaikeliu rūpinis geriau, nei būtų rūpinusis ji pati.

Kai pastojo, Delijai buvo viso labo šešiolika. Paauglė, maištinga mergiotė. Ne princesė, trokštanti karūnos kaip jos draugė Nikolė, o karžygė, reikalaujanti kalavijo. Tokia kaip Žana d'Ark. Ir kuo viskas baigėsi? Gyvenimas ją parkludė, vanojo kuokomis ir lazdomis, paliko negyjančias žaizdas. Tyčiojosi kiekviename žingsnyje – suteikdavo viltį, bet tuojau pat vėl ją atimdavo.

Delija ir Nikolė buvo pažįstamos nuo mažens. Neiškiriamos draugės. Palaikė viena kitą, dalijosi patarimais ir patirtimi. Apkalbėdavo bernus, svajodavo apie ateitį, ištikus bėdai dantimis ir nagais kaip liūtės kaudavosi viena už kitą.

Tik nuo vieno dalyko Nikolė nesugebėjo apsaugoti geriausios savo draugės – nuo širdgėlos. Ji matė, kaip Delija raudėjo kruvinomis ašaromis, kaip virto pilka būtybe, nebejaučiančia gyvenimo skonio. Kai apatija gyvenimui tapo nuolatine Delijos būseną, Nikolė iš paskutiniųjų mėgino ištraukti draugę iš nevilties liūno.

– Ei, Delija, ar užmigai? – neapsikentusi riktelėjo Nikolė. – Primenu, kad Kalėdas ir Naujuosius sutinkam mūsų užmiesčio name. Atsiųsiu vairuotoją tavęs paimti. Apie septintą, gerai?

– Septintą? – Delija kiek pagalvojo. – Aha, tinka.

– Skambinau tavo mamai, norėjau, kad ir taviškiai atvažiuotų.

– Taigi žinai, kad mano tėtis susilaužė koją.

– Žinau. Mano tėtis vis tiek bandė įkalbėti taviškius, žadėjo paruošti jiems kambarį pirmame aukšte, kad nereikėtų laiptuoti laiptais, bet taviškis pasakė nenorįs užkrauti mums rūpesčių, – kalbėjo Nikolė.

– Juk pažįsti mano tėtį. Jis visada galvoja apie kitus...

Delijai nudiegė širdį. Ji jau senokai nematė tėvo ir mamos, gyvenančių Saleme. Va ir dabar nenuvažiuos, šventes sutiks Bostone.

– Tas tavo tėtis – pasipūtęs šmikis, – nusijuokė Nikolė. – Bijo pasirodyti silpnas.

– Tikra tiesa!

Delijos tėvas dirbo perspektyvios futbolo komandos treneriu. Visą gyvenimą troško būti pavyzdžiu vaikinams ir savo šeimai, uola, atlaikančia gyvenimo smūgius, pasiryžusia išverti bet kokius išbandymus.

– Žiūrėk, kad darbas šiandien tavęs labai nenukamuotų, – pasakė Nikolė. – Taigi pasimatysim vakare prie šventinio stalo. Pasilgau tavęs.

– Ir aš tavęs. Iki vakaro. Bučiuoju, – ir Delija išjungė telefoną.

Delija dirbo vyriausiąja finansų konsultante „Mountain Financial“ finansų konsultavimo firmoje, priklausančioje Nikolės tėvui ponui Ronaldui Vintersui, buvo dešinioji boso ranka. Tačiau tokias pareigas užėmė ne dėl bičiulystės su Vintersų dukra, o kad buvo gabi ir atsidavusi darbui, nors aplinkiniams atrodė kitaip. Po studijų savo noru pradėjo nuo žemiausios grandies – buvo atsakinga už archyvą. Paskui, žingsnis po žingsnio, kopė aukštyr. Rinkdavosi tai, kas sunkiausia, nes tik darbas padėdavo jai užsimiršti, nebegalvoti apie praeitį. Darbas padėjo jai išgyventi.

Dabar ji firmoje turėjo savo asmeninį kabinetą, šiuolaikišką, bet santūrų. Tamsūs baldai kontrastavo su sniego baltumo sienomis. Šiek tiek gyvybės teikė ryškiomis spalvomis nutapytas pa-

veikslas, vaizduojantis saulėtą rudens popietę Kristupo Kolumbo parke, ir aukšta vazoninė gėlė tamsiai žaliais plačiais lapais, išmargintais balkšvomis dėmėmis.

Ant darbo stalo jos kantriai laukė nešiojamasis kompiuteris, šalia gulėjo keletas segtuvų su dokumentais; ji privalėjo peržiūrėti juos dar šiandien ir paruošti paskutines ketvirčio ataskaitas.

Delija pakabino paltą ant kabyklos, nusispyrė žieminius aulinius ir apsiavė elegantiškus aukštakulnius smailiomis noselėmis. Nusimovė džinsus, šmurkštelėjo į siaurą sijonėlį, susišukavo raudonus juosmenį siekiančius garbanotus plaukus.

Suskambėjo telefonas ant darbo stalo.

Delija atsisėdo ant kėdės, kostelėjo ir pakelė ragelį.

– Vyriausioji finansų konsultantė Delija Kolins, – prakalbo dalykišku tonu. – Sveiki, kuo galėčiau padėti?

III

Lygiai septintą valandą ryto Rouzė atėjo pakeisti naktinio budėtojo. Vienoje rankoje laikė puodelį su karšta kava, pirкта „Starbucks“ užkandinėje už kampo, kitoje – rankinę. Eidama per vestibulį ji nusišypsojo savo kolegai Leniui Bernsui.

– Labas rytas, kaip praėjo naktis?

– Labas rytas, ši kartą ramiai, – atsakė Bernsas. – Net ir turtin-gieji surimtėja per didžiąsias šventes.

– Na, gali keliauti namo, – Rouzė mikliai nusimetė šiltą raudoną paltuką.

Bernsas pakilo nuo kėdės, iškėlė rankas ir pasiražė. Garsiai trakstelėjo kaulai.

– Su malonumu! – atsakė patenkintas. – Jaukių švenčių!

– Ir tau to paties! – atsiliepė Rouzė.

Daugiabučio vestibulyje zujo žmonės, vieni išeidavo, kiti at-eidavo. Nuolatinius namo gyventojus Rouzė pažinojo visus iki vieno, mat turėjo gerą regimąją atmintį.

Pro šalį prašmėžavo pilkas paltas, ore pasklido įmantrių vyriškų kvėpalų aromatas.

Rouzė ėmė tvarkyti stalą, ant kurio mėtėsi kryžiažodžių kny-gelės ir pora pasenusių laikraščių. Akys užkliuvo už krūvelės laiškų, adresuotų vienam iš namo gyventojų.

– Pone Stifvoteri! – sušuko Rouzė. – Pone Stifvoteri! – Ji čiupo laiškus ir šoko vytiškas vyriškio. – Pone Stifvoteri, palaukit!

Vyras pagaliau atsigręžė. Jo veidas buvo bejausmis, mėlynos akys – be kibirkštėlės.

– Šaukiu jus, šaukiu, o jūs negirdit, – nepatenkinta ištarė Rouzė, nors spigų jos balsą galėjai girdėti net gatvėje. – Pamišau perduoti jums laiškus. Guli nuo vakar. Štai, imkit, – atkišo nemenką šūsnį korespondencijos.

Klaidas Stifvoteris įsmeigė akis į vokus. Veikiausiai svarstė, ar tik juose nebus kokių miltelių su juodligės užkratu. Arba laiškų su grasinimais. Tokie dalykai jam buvo ne naujiena. Kai turi rimtą verslą, uždirbi daug pinigų ir nuolat šluostai konkurentams nosis, gyvenimas primena minų lauką.

– Ačiū, – šaltai tarė jis, paėmė laiškus ir susigrūdo į palto kišenes. Tada apsisuko ir išėjo pro duris.

– Na, ir storžievis, – jam įkandin metė Rouzė.

Laikrodžio rodyklėms mušant aštuntą valandą ryto, Klaidas Stifvoteris jau buvo savo kabinete, sėdėjo prie stalo ant odinės sukamosios kėdės. Įbedęs akis į kompiuterio ekraną peržiūrinėjo praėjusių metų išlaidų ir pelno suvestinę ir lygino ją su šiais metais. Jo nuolat dirbančioje galvoje jau sukosi mintys, ką turės pakeisti per ateinantį periodą. Buvo aišku, kad naujoji tėvo strategija nepasiteisino ir jie nuo praėjusių metų atsiliko dvylika procentų. O dvylika procentų reiškė nemažus pinigus. Beveik aštuonis šimtus tūkstančių dolerių.

Klaidas nevalingai žvilgtelėjo į šoną, bet ten nieko nebuvo. Jis taip elgėsi iš įpročio, kurio per vienus metus dar nepavyko atsi-kratyti. Prieš kurį laiką ant stalo toje pusėje stovėjo jūdviejų su žmona nuotrauka: abu apsikabinę Fort Loderdeilo paplūdimyje Floridos valstijoje, o už nugaros į smėlėtą krantą plakasi Šiaurės Atlanto vandenyno bangos. Žmona vilki balta plačia suknele, o jis – tokios pat spalvos marškiniais ir lininėmis kelnėmis. Abu

šypsosi į objektyvą. Tą akimirką užfiksavo pro šalį ejęs nepažįstamasis; Klaido žmona paprašė jo padaryti nuotrauką.

Paskutinę judviejų nuotrauką.

Po tos kelionės Krista sužinojo, kad serga leukemija, ūmia forma. Netrukus liga pasiglemžė ją, ir po keturiolikos santuokos metų Klaidas liko vienas.

Vaikų jiedu neturėjo dėl žmonos sveikatos bėdų. Klaidas labai jų norėjo, bet susitaikė su likimu. Atsidavė darbui, nukreipė mintis kitur. Jis be perstojo dirbo, kad tik nereikėtų galvoti apie vienatvę, vidinę tuštumą ir tą begalinį liūdesį, užplūstantį per šventes.

Klaidas įbedė akis į tuščią vietą ant stalo. Nuotrauką nuėmė iškart po žmonos laidotuvių. Ne todėl, kad norėjo atsikratyti prisiminimų, o kad buvo per daug skaudu matyti veidą moters, kurios balso jau niekada neišgirs.

Krista buvo jam ir draugė, ir rėmėja. Ji buvo jo komandos narė, jo fanė. Klaidas mylėjo žmoną. Gal ne itin stipriai ir aistringai, bet švelniai ir pagarbiai. Jis ilgėjosi žmonos, nors judviejų santuoka buvo suplanuota gerokai anksčiau, nei abu pajuto vienas kitam šiltesnius jausmus, nors ir jis, ir ji priešinosi vedami prie altoriaus tėvų, sudariusių puikų verslo sandėrį. Jam siaubingai jos trūko, tos šviesiaplaukės rudomis akimis ir užkrečiamu juoku. Klaidas ją mylėjo, ir ji atsakė jam meile ir moterišku švelnumu. Jiedu pasižadėjo būti ištikimi vienas kitam, ir tai buvo tvirtos santuokos pagrindas.

Pasigirdo beldimas į duris, ir į kabinetą užtikrintai įžingsniauvo Klaido tėvas Džefris Stifvoteris. Jis buvo toks pat aukštas kaip ir sūnus, tvirtų plaučių pečių, šiurkštoko veido, tamsius plaukus jau nudažiusios šerkšno gijos. Susikišęs rankas į kišenės atsistojo priešais Klaidą pasipūtėliškai šypsodamasis.

– Na, ką manai apie rezultatus? – paklausė entuziastingai. Jis nuoširdžiai tikėjo, kad vien jo dėka įmonė šoktelėjo į neregėtas aukštumas.

– Kol kas ataskaita preliminari, todėl negaliu pasakyti nieko konkretaus, – atsakė sūnus ramiu tonu, nors viduje visas virė.

Jie prarado nemažai pinigų, ir viskas dėl to, kad po žmonos laidotuvių Klaidas buvo paskendęs liūdesyje ir leido tėvui perimti vadeles. Dėl nesėkmės Klaidas kaltino tik save.

Džefris Stifvoteris suraukė antakius.

– Bet kokių atveju, pranokome metų pradžioje sudarytus planus.

„Taip, pranokom, bet į blogąją pusę“, – mintyse irzo sūnus, matydamas pašaipūnišką tėvo miną.

– Kai pamatysiu galutinius rezultatus, tada ir pakomentuosiu, – pasakė garsiai.

– Kaip sau nori, – tėvas nuėjo prie lango ir atsuko sūnui nugara. – Jau turiu parengęs strategiją kitiems metams. Galime startuoti sausio antrąją.

– Ne, – nukirto sūnus. – Šį reikalą spręsiu aš.

Tėvas neatrodė patenkintas. Jo pasitikėjimas savimi ir arogancija buvo kiek aplamdyti atšiauraus sūnaus tono.

– Noriu tau priminti, kad aš jau senokai grįžau į verslą, – kalbėjo Klaidas. – Leidau tau tik laikinai perimti valdžią, kad galėčiau skirti laiko gedului.

– Ak, sūnau, – kiek persistengdamas suaimanavo tėvas. – Joks gedulas nepraeina per metus. Ypač kai judu taip mylėjote vienas kitą. Atleisk, kad apie tai kalbu, – tėvas atsikusęs pažvelgė į sūnų, – bet judu buvote ideali pora. Mudu su motina neklydome suvedę judu draugėn.

Klaidas nurijo kylantį gumulą. Po šitiek metų nebuvo nusi-teikęs diskutuoti apie tai, klydo tėvai ar neklydo. Kas padaryta, tas padaryta. Galėjai rékti visa gerkle, daužyti kumščiais į sieną, niekas nebūtų pasikeitę.

Į tėvo žodžius Klaidas atsakė abejingu šyptelėjimu.

Tėvas atsikrenkštė.

– Hm... mudu su motina lauksime tavęs prie Kūčių stalo. Atvažiuos ir teta Rozmari. Ji nekantrauja tave pamatyti. Skundėsi, kad senokai nustojai jai skambinti.

Klaidas prisiminė mylimą tetą iš tėvo pusės. Toji moteris buvo ne iš kelmo spirta, tvirto būdo, kartais tikra rakštis subinėje, bet jis mylėjo ją nuo vaikystės. Buvo jai dėkingas už vertingus pamokymus, kaip bendrauti su tėvu, už taiklias pastabas ir gyvenimiškas pamokas.

„Visada klausyk proto balso, nes širdis gali apgauti. Ji akla. O apsvaiginta meilės, gali iškrėsti piktą pokštą“, – mėgdavo kartoti ji.

– Atsiprašyk jos už mane, – paprašė jis, įsmeigdamas akis į kompiuterį.

– Tai gali padaryti ir pats, – neatlyžo tėvas. – Be mūsų, ji nieko daugiau neturi. Tave teta visada mylėjo ir rūpinosi kaip savo vaiku. Ypač po dukros mirties.

Klaidą kaipmat užplūdo kaltė. Tetos Rozmarį dukterį, Klaido pusseserę, pačiame jėgų žydėjime netikėtai užklupo plaučių vėžys. Sulaukusi vos trisdešimt vienu, ji iškeliavo į dangų, giliame skausme palikdama motiną ir vyrą. Po laidotuvių Rozmari tik dar labiau prisirišo prie Klaido.

– Neprižadu, – pasakė jis. Nors jautėsi nesmagiai, kad nuvils tetą.

Po žmonos mirties Klaidas atsiribojo nuo artimųjų. Jam reikėjo tylos.

Supratęs, kad geriau palikti sūnų ramybėje, tėvas atsisveikinęs išėjo iš kabineto. Jam buvo akivaizdu, kad Klaidas vis dar gedi žmonos. Todėl nieko keisto, kad Kūčių vakarą sūnus gali užsimanyti likti vienas. Jo vietoje jis elgtųsi lygiai taip pat.

Tėvui išėjus Klaidas uždarė kompiuterį ir nuėjo prie lango. Ūpas dirbti staiga prapuolė.

IV

Delija plušėjo taip įsigilinus, kad prarado laiko nuovoką. Ji nė nepastebėjo, kada pastatas ištuštėjo. Koridoriuje nebebuvo girdėti bendradarbių šurmulio, visi senokai išrūko namo. O kodėl turėtų pasilikti? Juk viršininkas leido darbą baigti dviem valandomis anksčiau. Ir ji galėjo keliauti namo, kai tik baigė rašyti paskutinę ataskaitą. Tuo metu buvo penkiolika minučių po trijų. Tačiau Delija pasiliko. Kaip ir kiekvieną dieną, ji atsidarė Nacionalinio dingusių ir pagrobtų vaikų centro tinklalapį ir ėmė studijuoti naujai paskelbtus atvejus. Skaitė apie vaikų artimuosius, dingimo aplinkybes ir kiekvienu atveju tapatino save su jais. Bandė suvokti priežastį, kodėl kažkas pasirinko būtent ją ir jos sūnų. Kodėl, Dieve mano, kodėl? Tokius pat klausimus sau užduodavo ir kitos nukentėjusios šeimos. Nė vienas nesuprato, ką padarė negerai, kuo nusidėjo Dievui ir kodėl Jis šitaip juos kankina.

Deliją ėmė krėsti drebuly. Ji jautė artėjant isteriją. Tarp tūkstančių atvejų buvo ir jos pavardė. Kurstydama savyje viltį Delija mėgo skaityti laimingai pasibaigusias istorijas, kai vaikai būdavo surasti. Nors tokių atvejų pasitaikydavo nedažnai.

Ji vis klausinėjo savęs: kodėl? Kodėl ji? Už ką? Ar tai Dievo bausmė? Gal tai Dievo planas parodyti jai, naivuolei, koks žiaurus gali būti gyvenimas? Tačiau ji juk jau suprato. Išmoko pamoką. Tai kodėl Dievas negražina jai sūnaus? Kodėl vis dar ją kankina?

Jei ne ilgi metai kančios ir laukimo, Delija būtų apsipylusi ašaromis. Bet ašarų nebebuvo likę. Tik sielvartas nepaliaujamai graužė širdį.

– Aš myliu tave, kad ir kur būtum, – tyliai ištarė ji, glausdama ranką prie krūtinės.

Juk šiandien Kūčios. Gal įvyks stebuklas ir suskambės telefonas, ir atsiliepusi ji išgirs Deivido Reigano balsą, agento, atsakingo už jos sūnaus paieškas, ir jis pasakys jai, kad rado jos sūnų. Juk taip galėtų būti, argi ne?

Ir telefonas suskambėjo!

Delija net pašoko ant kėdės, drebančiomis rankomis čiupo ragelį.

– Alio! – tik tiek teišspaudė.

– Dela, čia tu?

Tai iš tiesų buvo agentas Deividas.

Deliją užliejo laimės banga.

– Taip, aš, – ji atsikrenkštė. – Ar turi naujienų? – paklausė viltingai.

Ragelyje pasigirdo atodūsis.

– Man labai gaila, – sumurmėjo Deividas.

Delija sudribo ant kėdės, tikėdamasi blogiausio. Tikriausiai jie rado palaikus ir palyginę DNR – pavyzdį ji buvo pateikusi *CODIS* duomenų bazei – išsiaiškino, kad tai jos dingęs sūnus.

– Nori pasakyti, kad... – ji kone duso.

– Ne! Ne, Delija, aš ne apie tai, – greitakalbe išbėrė Deividas. – Neturime jokių žinių. Nei blogų, nei gerų. Man labai gaila.

– Vis dar nieko?

Delija pati suprato, kad klausimas kvailas. Prabėgus šitiek metų po įvykio niekas nepasikeitė, tad kodėl dabar turėtų būti kitaip? Tiesiog žodžiai patys išsprūdo iš burnos. Ji nuolat klausdavo to paties, tarsi bandydama save įtikinti, kad dar ne viskas prarasta.

– Nieko, atleisk, – vyras buvo nuoširdus.

Delija užsimerkė.

– Neatsiprašinėk, darai viską, kas tavo galioje.

Širdis rimo. Jokių žinių – vis geriau nei bloga žinia. Delija buvo dėkinga Deividui ir už tai.

Jos byla jau seniausiai buvo įšaldyta. Nepakako įrodymų, todėl Deivido viršininkas įsakė padėti ją į stalčių. Be abejo, atsiradus naujam Džonui Dou – taip jie vadindavo asmenis, kol nenustatyta jų tapatybė, – byla būdavo peržiūrima iš naujo. Tačiau neradus atitiktens ji vėl keliaudavo į stalčių.

Jiedu tylėjo. Ore sklandė žodžiai, kurių Deividas taip ir neįstengė ištarti.

Deividas Reiganas dirbo FTB agentu. Jo kolegos juokaudavo, esą jis vedęs savo tarnybą. Dirbdamas tokiu tempu neturėjo laiko asmeniniam gyvenimui. Kartais namo grįždavo vos valandai ir sulaukęs skambučio tuojau pat išlėkdavo į įvykio vietą. Dažnai net papietauti pamiršdavo, todėl tenkindavosi nesveikais užkandžiais, o nuodus išliedavo sporto salėje. Seksualinę įtampą – irgi ten pat. Nuolatinės draugės senokai neturėjo. Vienas kitas nekalbas nuotykiš, bet viskas tuo ir pasibaigdavo.

Viskas pasikeitė, kai Deividas gavo tirti bylą, susijusią su naujagimiū berniuku. Viršininkas priėjo prie jo ir tarė: „Šitos imsiesi tu.“ Ir Deividas ėmėsi. Nuvykęs į ligoninę rado dingusio kūdikio motiną, jauną merginą vario raudonumo plaukais ir stiklinėmis nuo ašarų pilkomis akimis. Per savo karjerą jis spėjo daug ko pamatyti, bet pastarasis vaizdas jį sukrėtė labiausiai. Tos bedugnės pilkos akys vėrė jį kiaurai, ir nuo tos akimirkos Deividui ši byla reiškė daugiau nei darbą.

Bėgo dienos, mėnesiai, metai. Tyrimas menkai tepasistūmėjo į priekį. O Delija suaugo. Jis matė, kaip jauna sugniuždyta mergaitė virsta gražia, bet liūdna moterimi. Kaip tampa graškčia gulbe, tik negalinčia skristi.

Agentas Deividas Reiganas dėjo visas pastangas ieškodamas mažylio. Jiedu su Delija dažnai bendraudavo, keisdavosi infor-

macija. Delija jam papasakodavo, ką perskaitė internete apie dingusius vaikus. Jis jai padėdavo susivokti versijose. Abu palengva tapo draugais.

– Iš tiesų tenorėjau pasveikinti tave su šventėmis, – nutraukė nejaukią tylą Deividas. – Ar jau parašei Kalėdų Seneliui laišką?

– Vargu ar jis galėtų išpildyti mano prašymą, – liūdnai atsakė Delija. Kiek patylėjusi paklausė: – Kur tu būsi šį vakarą?

– Dirbsiu kaip visada, – atsakė vyras. – Tik ne darbe, o namie. O tu?

– Nikolė jau įtraukė mane į savo pragaištingus planus. Jei pavyks ištrūkti gyvai, ketinu aplankyti tėvus.

– Tikrai? O jie švęs ne su jumis?

– Ne, tėtis susilaužė koją.

– Ak, tiesa, pamenu. Nevykusiai bandė atkartoti vieną tų garsiųjų Pelė judesiukų, – jis sukikeno.

– Ir pamiršo, kad jam nebe dvidešimt, o šešiasdešimt vieni, – pralinks mėjo ir Delija.

Su Deividu ji galėdavo kalbėti apie savo šeimą ir kitus dalykus. Jai niekada nereikėdavo sukti galvos, ką jis apie ją pamanys ar galims smerkti. Deividas nebuvo iš tų, kurie teisia kitus. Jis palaikydavo ją. Padėdavo nurimti ir jaustis saugiai. Delija neįsivaizdavo, kaip reikėtų gyventi, jei jos gyvenime nebūtų tokio artimo draugo.

– Na, tada linkiu gražaus šventinio vakaro, Delija, – pasakė Deividas su pavydo gaidėle balse. – Atsipalaiduok ir pailsėk.

– Lyg su Nikole tai būtų įmanoma, – pajuokavo Delija.

– Tas irgi tiesa. Bet vis geriau, nei kiurksoti prie televizoriaus ir žiūrėti senus filmus su Žanu Poliu Belmondo, ir valgyti maistą iš kinų restorano, – jis aiškiai kalbėjo apie save.

– „Senas“ nereiškia „prastas“.

Deividas garsiai nusijuokė.

– Pritaikysiu tai ir sau.

Prieš dvi savaites agentui sukako keturiasdešimt dveji. Nors netrukus pradės žilti galva, jo širdis bylojo ką kita. O ir kūno jis

buvo tvirto, galėjo konkuruoti su gerokais už save jaunesniais vyrukais.

Delija žvilgtelėjo į laikrodį kompiuterio ekrano apačioje. Jai liko pusvalandis nusigauti iki namų, kol jos paimti atvažiuos Nikolės vairuotojas.

– Aš vėluoju kaip visada, – pasakė apgailestaujama. – Atleisk, turiu bėgti. Ačiū už skambutį. Buvo malonu su tavimi paplepėti. Galėtume tai pakartoti prie puodelio kavos, – ir išsigando suvokusi, kad nekaltą jos pasiūlymą Deividas gali suprasti ne taip.

– Žinoma, būtų puiku! – sužavėtas sušuko jis.

– Puiku, – Delija atsiduso. – Tarkime... – ji įsmeigė akis į kalendorių ant savo darbo stalo, – ketvirtadienį, gerai?

– Tinka, – išsyk atsakė Deividas. – Jei tik man nereikės belstis į kitą valstijos pakraštį, – pridūrė, nes ką nors planuoti jam būdavo sunku dėl darbo specifikos.

– Suprantu. Tai iki pasimatymo?

– Taip, iki.

Padėjusi ragelį Delija susimąstė. Pastaruoju metu Deividas jai skambindavo vis dažniau, ir pokalbio temos nebūdavo susijusios su jo tyrimu. Ji nujautė, ką tai reiškia, bet nenorėjo suteikti vyrui vilčių.

Nusprendusi sutaupyti laiko, iki namų ji važiavo taksi. Stabtelėjo savo namų kieme, apsidžiaugė pamačiusi, kad ledas jau nudaužytas, ir greitai užbėgo laipteliais. Kildama laiptais staiga sustojo pusiaukelėje, prisiminusi pašto dėžutę. Apsisuko ir grįžo atgal. Pašto dėžutėje jos laukė šūsnis laiškų. Dalis jų buvo reklaminiai. Negaišdama Delija susibruko juos į krepšį ir nudūmė namo.

Lygiai septintą vakaro ji jau sėdėjo juodame „Bentley“ automobilyje tamsintais langais. Ilsėjosi ant sėdynės atlošusi galvą. Salone kvėpėjo citrinomis. Vairuotojas vardu Frederikas mandagiai pasiteiravo, gal ji norėtų pasiklausyti muzikos, bet Delija atsisakė. Jai patiko klausytis monotoniško mašinos ratų bildesio.

Ji įsivaizdavo save, besisukančią pačioje viesulo akyje. Kažkokia milžiniška jėga įtraukia ją į vidų, išsupa ir sviedžia aukštyn, į patį dangų. Triukšmas nurimsta, užlieja ramybė. Paskui ji lėtai pradeda kristi, sukasi, sukasi ir išspjaunama su tokia jėga, kad iš kūno telieka dulkės.

Ir smūgis.

Delija pašoko apimta siaubo.

Frederikas pažvelgė į ją pro galinio vaizdo veidrodėlį, atsiprašydamas nusišypsojo.

– Atleiskite, neatidus vairuotojas pastoja mums kelią, teko staigiai stabdyti.

– Viskas gerai, – burbtelėjo ji.

Smūgis buvo viso labo jos galvoje. Ji buvo užmigusi ir sapnavo tą patį sapną, kamuojantį ją jau kelios savaitės. Keistas sapnas. Ką jis galėtų reikšti?

V

Klaidas iš biuro išėjo paskutinis. Sėdėjo užsidaręs kabinete tol, kol jo darbuotojai išdundėjo švęsti Kalėdų. Jam buvo sunku klausytis džiaugsmingų ne itin nuoširdžių linkėjimų. Ir širdyje nebuvo jokio šventinio virpulio.

Grįžęs namo jis nusispyrė batus, nusivilko pal tą ir numetė ant sofos, ten pat nukeliavo pilkas kaklaraištis ir juodas švarkas. Atsisagstė liemenę, užsimerkęs prisisegė keturias viršutines baltų marškinių sagas. Iš prigimimo rusva jo oda buvo apžėlusi retais tamsiais plaukeliais, netolygiai dengiančiais kietą kaip akmuo krūtinę, sueinančiais į vieną siaurą juostelę žemiau kelnių diržo.

Jis nevalingai pakreipė galvą į šoną, lyg būtų išgirdęs tylūs žingsnius. Galėjo prisiekti, kad užuodė ir salsvus rožių, cinamono ir citrinos aromatus. Kūnas įsitempė, tarsi jį būtų apšivijusios laibos rankos, šiltas skruostas priglundęs prie mentės. „Kiek įvarčių įmušei šį kartą?“ – regis, girdėjo klausiant.

– Vienas nulis, tėvas pralaimi, – šypsodamasis ištarė garsiai, atsimerkė ir suprato, kad tai tebuvo vizija.

Krista jį visada taip pasitikdavo, kai jis vėl vakarą grįždavo namo po sunkios darbo dienos ir žodžių dvikovos su tėvu. Ji užduodavo įvairius klausimus, jis uoliai atsakinėdavo. Nieko neslėpdavo. Krista nuoširdžiai klausydavosi kalbų, paremtų skaičiukais, formulėmis ir teoremomis. Paskui tardavo: „Tavo tėvas

geras žaidėjas, bet tu geresnis.“ Jis kvatodavo. Krista paimdavo jį už rankos, ir abu eidavo vakarieniauti, o kartais ji atsistodavo prieš jį, laibais pirštukais glostydamo jam pečius ir krūtinę. Pasisiebusi meiliai pabučiuodavo jį lūpas, kviesdama vakarą praleisti miegamajame. Jiedu mylėdavosi lėtai, švelniai, lyg bijotų vienas kitą sužeisti. Pasiėkę viršūnę, ilgai gulėdavo apsikabinę, kol alkani skrandžiai imdavo groti maršus. Štai koks buvo jo gyvenimas. O dabar miegamajame jis rasdavo tik šaltus patalus, vienatvę ir tamsą. Namuose nebuvo nė vienos kalėdinės dekoracijos, nes iki tol tuo rūpindavosi žmona. Vakarienę jis užsisakydavo iš restorano, nes įprastai gamindavo Krista.

Viskas pasikeitė.

Klaidas nuėjo į virtuvę. Apėjo keturkampį stalą su jame įmontuota virykle ir plautuve, pravėrė sidabru blizgančias šaldytuvo dureles. Šaldytuve tebuvo butelis viskio, šiek tiek sūrio ir kelios alyvuogės.

„Nejau degraduoju?“ – dingtelėjo mintis.

Bet ilgai savęs neanalizavo. Paėmė butelį viskio, taureį iš virtutinės spintelės ir įsipylė gėrimo. Ištraukęs iš šaldiklio, įsimitė ledukų. Grįžęs į svetainę atsisėdo ant smėlio spalvos kilimo, nugarą atsirėmė į krėslą. Sulenkė išskėstas kojas per kelius, tarp jų pasistatė taureį.

Elegantiškai apstatytas kadaise toks jaukus butas penkioliktame aukšte skendėjo tamsoje. Pro langą žvilgčiojo mėnulio pilnatis. Klaidas ilgai spoksojo į niekur. Paskui pamatė, kad už lango krenta snaigės.

Jam norėjosi verkti.

Ir jis pravirko.

VI

Delija vilkėjo nuostabia persikų spalvos suknele, pabrėžiančia figūrą, primenančią smėlio laikrodį. Ilgio suknia buvo iki kelių ir subtiliai atidengė dailias kojas, paveldėtas veikiausiai iš mamos. Visos jos giminės moterys buvo gamtos apdovanotos grakščia eisena, ilgomis ir tiesiomis kaip smuiko stygos kojomis ir platokais klubais. Mama jai padovanojo ir savo lūpas, išlinkusias kaip Kupidono lankas. Iš tėvo ji paveldėjo pilką akių atspalvį, tiesią nosį ir duobutes skruostuose.

Pačios Delijos „nuosavybė“ buvo tik mažas širdelės formos apgamas ties dešinės akies išoriniu kampu. Kai ji buvo maža, tėtis sakydavo, kad tai jos atpažinimo ženklas, tad jeigu ji pasimestų, tėtis visada ją suras pagal tą apgamėlį. Delija vis svarstydavo, ar sugebėtų atpažinti savo sūnų. Gal ir jis turi kokį ženklą? Ar po šitiek metų nežinios ir laukimo jos širdis įstengtų pajusti savo kūną ir kraują?

Jie vakarieniavo prie šventinio stalo. Delija su Nikole sėdėjo vienoje pusėje, o Nikolės tėvai, kurie Delijai buvo lyg savi, kitoje pusėje. Veros Vang porceliano induose buvo patiektas virtas omaras. Taurėse laukė raudonasis vynas. Abiejuose stalo galuose stovėjo sidabrinės žvakidės. Valgomajame tyliai skambėjo Bethoveno Devintoji simfonija.

– Delija, – kreipėsi Nikolės tėvas Ronaldas Vintersas, – ar yra kokių žinių? Gal kalbėjai su agentu Reiganu?

Delija kaip tik dėjo į burną gabalėlį baltos omaro mėsos. Išgirdusi klausimą, nuleido ranką su šakute.

– Kalbėjau šiandien po pietų. Deja, jokių naujienų, – atsakė mandagiai.

Ronaldas užjaučiamai nusišypsojo. Jis mylėjo Deliją kaip savo dukterį. O ir negalėjo būti kitaip. Mergaitės kartu augo, buvo neišskiriamos draugės, vaikystėje net miegodavo vienoje lovoje. Delija buvo protinga ne pagal amžių, įžvalgi ir drąsi, todėl iš karto užkariavo jo širdį. Ir Ronaldo žmona Marisa mylėjo Deliją. Mergina buvo neatsiejama Vintersų šeimos dalis. O kai Deliją ištiko tragedija, Ronaldas sielojosi ne mažiau už ją.

Teisybė, iš pradžių, kai sužinojo apie jos nėštumą, jis įniršo. Mergaitė buvo pernelyg jauna, nepatyrusi. Ronaldas žinojo, koks pašėlęs būna jaunimas, o ir pats tokio amžiaus šventas nebuvo. Jis tūžo, bet Delijos neatstūmė. Pažadėjo pagalbą, jai esą tereikia paprašyti.

Ronaldui teko sunki našta – tai jis papasakojo apie bėdą Delijos gimdytojams, mat tie nieko nežinojo; kai tai nutiko, jie atostogavo Majamyje. Dabar jis nė už ką nenorėjo prisiminti, kokį chaosą tuo metu teko išgyventi dviem šeimoms. Tačiau audra aprimo, ir jis su meile ėmė laukti į pasaulį ateinančio mažylio. Bet meilę netrukus pakeitė netekties skausmas. Ronaldas nėrėsi iš kailio, kad pagrobimo bylos imtūsi geriausias agentas visoje Masačusetso valstijoje. Nelaimei, net ir pasitelkęs pažintis, net pasiryžęs sumokėti tūkstančius, jei kas nors paprašytų išpirkos, jis niekuo negalėjo padėti kenčiančiai mergaitei. Kūdikis taip ir neatsirado – nei gyvas, nei miręs. Jis išnyko, tarsi nė nebūtų egzistavęs.

– Negi agentas Deividas Reiganas dirba ir šį vakarą? – nustebo Ronaldo žmona Marisa, maloni moteris aukso spalvos plaukais iki pečių, vilkinti elegantišku klasikiniu dviejų dalių kostiumėliu.

– Ne, kiek žinau, šį vakarą jis laisvas, – atsakė Delija nujausdama, kur link gali pakrypti pokalbis. Ir neklydo.

– Kodėl nepakvieteji jo pavakaroti pas mus?

Į pagalbą draugei atskubėjo Nikolė.

– Yra tam tikros taisyklės, kurių nevalia peržengti, – Nikolė dėbelėjo į motiną.

– Ak, juk tai Kūčios.

– Nikolė teisi, – draugei paantrino Delija. – Jis vadovauja tyrimui, todėl mudviejų santykiai, artimesni nei dalykiniai, gali sukelti rimtų problemų.

Marisa susiraukė. Jai patiko Deividas. Geras vyras. Ir akivaizdžiai pametęs galvą dėl Delijos.

– O jei nevadovautų? – paklausė.

Delija maldaudama pažvelgė į draugę. Šis pokalbis vertė ją jaustis nesmagiai, ir ji vylėsi, kad Nikolė įstengs nukreipti motinos dėmesį kita linkme.

Ronaldas Vintersas iš paskutiniųjų tramdė šypsena.

– Nežinau... – pamėgino išsisukti Delija.

– Nežinai ar nenori žinoti? Juk tai labai paprasta: vyras tau arba patinka, arba nepatinka.

– Brangioji, – Ronaldas švelniai suėmė žmoną už rankos, – palikim mergaitę ramybėje.

– Juk Deividas įsimylėjęs Deliją, tai akivaizdu, – nepasidavė Marisa. – Aš tiesiog noriu žinoti, ką apie tai mano pati mergaitė.

Nicolė čiupo taurę vyno ir ištuštino iki dugno. Žvilgsniu liepė draugei padaryti tą patį, bet Delija neįstengė net pajudėti. Ji jau seniai pastebėjo agento siunčiamus ženklus, bet sąmoningai į juos neatsakė. Nežinojo kodėl, tiesiog apsimesdavo akla ir nesuprantanti, kas vyksta, užuot tiesiai šviesiai jo paklaususi, ar jis puoselėja jai rimtus jausmus.

– Marisa, manau, šiek tiek perdedate, – pagaliau prabilo ji. – Deividas gal ir jaučia man simpatiją, bet tik tiek.

– Tada tu akla, – Marisa koketiškai pamerkė merginoms akį.

– Ji nėra pametusi dėl jo galvos, – įsiterpė Ronaldas.

– Bet jis jai patinka, – ginčijosi Marisa.

– Jai patinka ir mūsų ūkvedys Benediktas, kuriam šešiasdešimt.
– Brangusis, tu lygini avižinį sausainį ir šokoladu aplietą braškę, – suirzo žmona.

Visi prapliupo juoktis. Šnekos ėmė lietis taip pat laisvai kaip ir vynas, atmosfera buvo šventiška. Delijai dingtelėjo, kad vien dėl to jai smagu gyventi Bostone.

– Kurį tu vadini šokoladu aplieta braške? Benediktą? – erzino žmoną Ronaldas.

– Ne, juk žinai, kad kalbu apie Deividą.

– A... Tai gal tau pačiai jis patinka labiau nei Delijai?

Marisa pliaukštelėjo vyrui per petį.

– Tai šelmis! Aš, žinok, sugebu mylėti tik vieną vyrą.

Valgomajame aidėjo nuoširdus juokas, visi valgė, gėrė ir linksminosi.

Delija pirmą kartą po daugybės metų pasijuto gerai.

Beveik užsimiršo.

Paskui namuose užgeso šviesos. Palinkėję labos nakties, vyresnieji Vintersai užsidarė miegamajame. Už durų dar kurį laiką buvo girdėti kimus Marisos juokas.

Delija su Nikole tyliai kikendamos stovėjo antro aukšto laiptų aikštelėje.

– Manai, jie mylisi? – ištarė Nikolė.

Jai buvo keista manyti, kad jos tėvai dar aktyvūs. Ji bijojo tapti beveik trisdešimčia metų vyresne tėvų netyčiuko seserimi.

– Tikriausiai, juk jie dar jauni, – Delija prajuko, turbūt taip veikė vynas.

– Liaukis, aš nenoriu nė pagalvoti, kad jie ten nuogi ir... Dieve...

– Tai kodėl čia stypsom?

– Atleisk, – Nikolė paėmė draugę už rankos ir palydėjo iki jos kambario durų. – Ar jie žino apie sargius? Gal jiems paskolinti? – sumurmėjo.

Delija suėmė draugę už pečių ir atsuko į save.

– Mieloji, jei per trisdešimt penkerius metus jie susilaukė tik tavęs, esu tikra, kad puikiai žino, kaip atrodo gumytės. Be to, ką jie pagalvotų, jei dukra pasiūlytų prezervatyvą iš savo įvairių skonių kolekcijos?

Nikolė suprunkštė.

– Pamanytų, kad dukrai labai patinka braškės.

– Kvaiša.

Nikolė nutipeno prie savo kambario, ir Delija pamojavo jai. Likusi viena apsidairė koridoriuje, akimis paglostė medinius rankų darbo paveikslų rėmus. Tuose paveiksluose buvo įamžinta Vintersų giminė. Tada apsisuko ir žengė į kambarį.

Uždegė nedidelę augalų motyvais išpuoštą stalinę lempą. Atsisėdo ant aukštos dvigulės lovos, delnu paglostė satino antklodę. Ant žemės gulėjo jos krepšys, iš jo kyšojo krūvelė neperžiūrėtų laiškų. Ji prisitraukė krepšį.

Tarp baltų vokų vienas buvo kitoks, aukso spalvos.

Delija dviem pirštais suėmė voką. Ant jo buvo parašytas tik jos vardas: „Delijai“. Ir jokio siuntėjo adreso.

– Keista, – sumurmėjo ji.

Vokas buvo užklijuotas. Delija susirado spintelės stalčiuoke pa ilgą siaurą peilį, skirtą laiškamams atplėšti, ir atidarė voką.

Klaidas ištuštino trečią taurę viskio. Sėdėjo ant grindų, rankomis parėmęs akmeniu virtusią galvą. Paskui staiga prisiminė, kad neperžiūrėjo laiškų, kuriuos jam įteikė budėtoja Rouzė. Pakilo nuo žemės, uždegė šviestuvą, ir svetainę užliejo blanki balta šviesa.

Klaidas ištraukė vokus iš palto kišenės ir vėl įsitaisė ant kilimo. Vokų buvo keli, bet vienas kitoks, aukso spalvos. Jo vyras ėmėsi pirmiausia. Ant voko buvo užrašytas buto numeris ir „Klaidui“.

Ir jokio atgalinio adreso. Klaidas pakėlė voką prieš šviesą, suėmęs už kampo papurtė, tada vienu judesiu nuplėšė kraštą.

Du žmonės dviejose skirtingose vietose tuo pat metu į rankas paėmė tai, kas buvo auksiniame voke. Ir tą pat akimirką jų širdys kone nustojo plakusios.

VII

Voke buvo nuotrauka. Kitoje jos pusėje buvo užrašyta: „Ar pameni?“ Tik du žodžiai, daugiau nieko. Delija apvertė nuotrauką – ir ūmai akis užplūdo sūrios kaip vandenynas ašaros, kurių jau ilgus metus nebuvo liejusi, o širdis, atrodė, plyš pusiau.

Fotografijoje buvo įamžinta jauna raudonplaukė mergina pilkomis nuovargio ir džiaugsmo kupinomis akimis, glėbyje laikanti užsimerkusį, lūpas patempusį kūdikį. Jo veidelis ryškiai raudonas, plaukučiai tamsūs. Šalia lovos, pasisukusi profiliu, stovi besišypsanti slaugė, o gal akušerė.

Tai buvo Delijos nuotrauka. Ir jos kūdikio. Jos sūnaus.

Delija neįstengė prisiminti šio momento, bet nuotrauka buvo nenuginčijamas faktas. Ji daryta vos kelios minutės po gimdymo.

Ji pirštų galais paglostė kūdikio atvaizdą ir apsipylė ašaromis. Raudėjo balsu, pasikūkčiodama, linguodama pirmyn atgal.

Tarpdury išdygo vienmarškinė Nikolė.

– Dela! – sušuko. – Dela, kas tau?!

Atbėgo ir Marisa su Ronaldu.

Nicolė puolė prie draugės, apsikabino, priglaudė prie savęs. O Delija tik lingavo ir raudėjo plūsdama ašaromis.

Ronaldas išplėšė fotografiją Delijai iš rankų. Žvilgtelėjo, ir blizgus lapelis nukrito ant grindų.

– Kristau, – sudejavo jis, akys sudrėko.

Marisa apkabino vyrą per juosmenį.

– Dieve, padėk mums, – sukuždėjo klausydamosi Delijos raudos. Nikolė laikė glėbyje Deliją kaip besiblaškantį paukštelį, glostė ir ramino, kol draugė pagaliau taip išvargo, kad galva nusviro, ją suėmė miegas. Ronaldas paguldė ją ant lovos ir apklojo. Nikolė atsigulė šalia.

– Kas taip pasielgė? – murmėjo Ronaldas, keldamas nuo grindų nuotrauką. – Kada ji padaryta? Kas ją padarė?

– Dieve švenčiausias, – aimanavo Marisa. – Kodėl ją atsiuntė? Ir kas?

– Kad ir kas tai padarė, jis beširdis menkysta, – Ronaldas nesidrovėdamas liejo pyktį. – Akivaizdu, kad jis turėjo tikslą. Žinojo apie Delijos skausmą ir tuo pasinaudojo. Vargšė Dela...

Marisa delnais užspaudė sau burną, kad neišsiveržtų rauda.

Ronaldas pažvelgė į žmoną, paskui į dukterį.

– Kad ir kas ją atsiuntė, vis dėlto tai šioks toks įkaltis. Galbūt ta nuotrauka padės agentui... – ir neužbaigęs sakinio išlėkė į biblioteką. Čia, atgalia ranka nusibraukęs ištryškusių ašarą, surinko Deivido Reigano telefono numerį.

Buvo antra valanda nakties.

– Klausau, – užkimusiu nuo miego balsu atsiliepė agentas.

– Deividai, dovanok, kad trukdau tokį vėlyvą metą, bet neskambinčiau, jei nebūtų svarbu.

Ronaldas išgirdo sugirgždant čiužinį, tada tylų šnaresį ir kosulį.

– Kas nutiko? Įdėmiai tavęs klausau.

– Tai dėl Delos... Šiandien jį gavo labai keistą laišką. Jame buvo nuotrauka.

– Kokia nuotrauka? Kas atsiuntė? – kaipmat atkutęs puolė kamantinėti Deividas.

– Adresato nėra. O nuotrauką pamatyti turėtum pats. Lauksiu tavęs iš pat ryto.

– Ne! Atvažiuoju dabar! Būsiu už pusvalandžio.

Ronaldas manė, kad Deividas padės ragelį, bet tas paklausė:

– Kaip ji?

– Gyva, – teištare Ronaldas.